

NÁŠ v MANŽEL v JO JAKEMAN

motto

thriller

KAM AŽ
BYSTE ZAŠLY,
ABYSTE SE
POMSTILY SVÉMU
BÝVALÉMU?

Náš manžel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jo Jakeman
Náš manžel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NÁŠ MANŽEL

JO JAKEMAN

Praha 2019

Přeložila Lucie Libovická

Jamesovi

*Hole a kamení mě možná poraní,
posměch však s nadávkou mi ublížit nemohou.*

Staré přísloví

PRVNÍ KAPITOLA

Den Phillipova pohřbu

Čekala jsem, že se budu cítit volná, že se mi uleví, ale když se zatahla opo-
na za saténem vyloženou rakví Phillipa Rochestera, jediné, co jsem cítila,
byla nevolnost. Bylo mi špatně od žaludku.

Naomi sedí v první řadě, neklidně sebou šije, když si za jejími zády
špitají smuteční hosté. Pod očima má slzami zvrásnělou kůži tam, kde si
pramínky pláčem roztekly řasenky našly cestu přes popraskanou masku
přetvářky. Ráda bych věděla, proč vlastně brečí; po tom všem, co napáchal,
jsem si jistá, že neoplakává *jeho*.

Vikář ve své řeči promlouval o muži, který se Phillipovi, jak jsem ho
znala já, podobal tak málo, že jsem i já téměř uronila slzu. Je čas na lži
a pokrytectví, nikoli na pravdivé postřehy.

Pohrávám si levým palcem se snubním prstenem. Ten zasnubní jsem
nedostala. „*To je moc nápadné, příliš okázalé, Immie. To se k dívce jako ty
nehodí.*“ Od té doby, co mě Phillip opustil, uplynulo pět set čtyřicet osm
dní. Víím, že bych měla ten prsten sundat, ale ani spousta mýdla mě nedo-
káže od tohoto okovu osvobodit. Během let manželského zneužívání mi
zesílily ruce, pas, ale i srdce.

Sedím pět řad za Naomi, na sedadle nejbliž u zdi, jak se sluší pro bývalou
manželku. I když, když se to vezme kolem a kolem, nejsem vlastně vdova
po něm pořád já? Rozvod jsme nestihli dotáhnout do konce. Papíry ještě
leží na příborníku, spolu s nezaplacenými účty a projevy soustrasti. To je
směšné. Já a vdova.

Někdo by možná mohl namítnout, že bych tu vlastně ani neměla být.
Přátelé z mého minulého života se snaží na mě necivět, ale nemohou si
pomoci. Když na sebe naše pohledy narazí, rozpačitě mi pokynou, je to své-

ho druhu omluva, a pak mrknou na hodinky, páni, to už je hodin, a peláší ke dveřím kaple. Nikdo z nich se mi neozval, když mě Phillip vyměnil za mladší model. Odešli s ním do jeho nového života, stejně jako céděčka Bruce Springsteena a kávovar.

Po boku mi sedí matka, střídavě nesouhlasně pomlaskává a vzdychá, neví, jestli má být nabroušená, nebo smutná. Slíbila, že během mše nepromluví, a přestože je ta snaha pro ni téměř zničující, drží slovo. Očima mi propaluje díry do spánků. Víím, že se jí zanedlouho začnou hýbat nozdry, jako vždycky, když je nespokojená. Matka má tendenci se vyjadřovat spíš očima než ústy a já lituju, že jsem jí neřekla, ať je taky zavře.

Neshodly jsme se na tom, zda se má Alistair zúčastnit otcova pohřbu, nebo ne. Ona říká, že v šesti letech je na to ještě moc malý. Já zastávám názor, že by tu měl být a říct otci poslední sbohem, aby se učinilo zadost předstírání, že nám Phillip bude chybět. Matka vyhrála. Do některých bitev ani nemá cenu se pouštět. Místo toho jsme napsali vzkazy a vypustili je s balonky naplněnými heliem k obloze. Stoupaly vzhůru, ještě výš, a byly pryč. Ahoj, pá, táto. Shnij v pekle, Phillipe.

V přední části krematoria je jen jednoduchá květinová výzdoba a z neviditelného zdroje hraje trubka Pachelbelův kánon. Všechno je pečlivě přichystáno, aby se vybělila černota smrti a stěny vydezinfikovaly proti pachu rozkladu. Něco jako chleba nebo jablko k neutralizaci chuti, chcete-li, mezi smrtí a smuteční slavností. Naomi zarezervovala salonek u Starého zvonu, ale já tam nepůjdu pro případ, že by mi sherry uvolnilo rty a já se smála tak, jak by mě nikdo na pohřbu neměl vidět.

Jakmile nás míjí smuteční procesí, vycházíme ze své řady s programem obřadu v ruce. Phillip vypadá na fotografii před oponou jako groteskně se šklebící přízrak. Vyfotografovali ho takhle, než ho povýšili do Oddělení kriminálního vyšetřování. Nejméně před deseti lety. Kdysi jsem si myslela, že mu to v té uniformě náramně sluší.

Matka stojí v zástupu, aby projevila Naomi soustrast. Mluví s ní jen kratince, protože o ní nemá valné mínění. Má nejlepší přítelkyně, Rachel, hovoří s detektivem konstáblem Chrisem Millerem. Přes ramena má přehozený velký červený šátek. Odmítla se odít do černého. Jak správně po-

ukázala, černá barva je známkou respektu. Oba, ona a Chris, o Phillipovi smýšleli stejně. Doufala jsem, že to bude Chris, kdo povede vyšetřování příčin Phillipovy smrti, ale jeho případ předali někomu ze vzdálenějšího okrsku. Nezúčastněnému. Nestrannému.

Jsem si vědoma, že Ruby stojí za mnou, i když se snažím s ní nenavazovat oční kontakt. Má na sobě pytlovité průsvitné šaty, purpurové jak čerstvá modřina, nejtmaší oděv, jaký má v šatníku. Je to poprvé, co ji vidím v botách. Obvykle chodí bosa, někdy v sešlapaných žabkách; je na každém, aby si udělal názor, jestli je to úlitba obřadním zvyklostem, nebo jestli v nich hodlá tančit na Phillipově hrobu. Sedí v poslední řadě, tak daleko od rakve, jak to jen jde, a vyrovnává se se stavem *předbývalé* manželky. První paní Rochesterová, žena, se kterou jsme byly Naomi i já srovnávány, si přidržuje pod nosem sněhobílý kapesníček, voničku, která ji chrání, aby se nenakazila žalem.

Vstávám a razím si cestu mezi přítomnými, kteří si pořádkem pod očima a potřásají si rukama, a konečně cítím slunce na tváři a vůni čerstvě posečené trávy. Mžourám v náhlé sluneční záři a zrádná slza mi ukápně z oka.

Někdo, koho neznám, se dotýká studenou rukou mého lokte a dává mi najevo: *Já vím, jak se cítíte*, ale jak by to mohl vědět? Jen tři z přítomných – Naomi, Ruby a já – víme, jak uspokojující pocit to je, vědět, že Phillip Rochester dostal smrt, jakou si zasloužil.

DRUHÁ KAPITOLA

22 dny před pohřbem

Stodola je jeden z těch staronových domů, jednoposchodových, kterým se ale neříká bungalov. Velké cihly v barvě písku a malá tmavá okna s rámy nalakovanými levnou tmavě zelenou barvou dávají jasně najevo, že historie zas jednou dostala na frak. Všechno je narychlo opraveno a vylepšeno, zdrojem co největší autentičnosti jsou aukční síně, ale i sběrné dvory. Staré přestavěné tak, aby vypadalo jako nové, nové postavené tak, aby vypadalo jako staré.

Dodnes jsem do Stodoly nev kročila. Bylo to k smíchu, že původní stodoly přestavěli na *žádoucí rezidence*, a ne na útulky pro zvířata. Farmáři si museli namastit kapsy, když prodali rozpadlé kůlny a chlívký se stavebním povolením, a já jsem si nedokázala představit příhodnější obydlí pro Phillipa a jeho mladinkou jalovičku.

Zmáčkla jsem domovní zvonek a čekala, zatímco se ozvěna drnčení rozléhala v hale. Upravila jsem si brnění: kabelku jsem zvedla před prsa, kožené rukavice jsem si natáhla až nad zápěstí a šátek jsem měla omotaný kolem krku jako stuhy na májce.

Nebylo pro mě lehké navštívit Phillipa v jeho novém životě, v jeho novém domě s jeho novou přítelkyní, ale nepodnikala jsem to kvůli sobě. Děkala jsem to kvůli Alistairovi.

Dohodli jsme se, že se k celé té situaci postavíme jako dospělí. Civilizovaně. Kvůli našemu synovi. Avšak k dovršení rozvodu ještě zbývalo dořešit jednu maličkost, k níž ani jeden z nás nehodlal přistupovat moc velkoryse.

Papírově si máme všechno přátelsky a spravedlivě rozdělit na polovinu.
V dobrém i ve zlém.

V bohatství i v chudobě.

V nemoci i ve zdraví.

Kdyby to záleželo jen na Phillipovi, dostala bych zlé, chudobu a nemoc, zatímco jemu by připadlo to ostatní. Má právnička mi vysvětlila, že z tahání po soudech by ani jeden z nás nic moc nezískal. Namítla jsem, že pokud Phillipovi o něco jde, tak stejně nemám šanci vyhrát.

Alistair netrpěl, když od nás jeho otec odešel. Popravdě řečeno mu mohlo i připadat, že se nám od té doby žije lépe. Se zatatými pěstmi a falešnými úsměvy jsme to zařídili tím způsobem, že ho každý budeme mít ob víkend. Jenže v poslední době chtěl Phillip víc, než já jsem chtěla poskytnout. Víc rodinného času mého syna s otcem a ženou, která jeho rodinou nebyla; aby Alistair víckrát přespál tam, kde se toho nikdy moc nenaspalo. Čím víc Phillip požadoval, tím méně jsem já byla ochotná dát.

Když mi Phillip nebral telefon a dopisy mé právničky ignoroval, souhlasila jsem, že si s ním promluví. Ale až do této chvíle, kdy už jsem stála před Stodolou a den se překláněl v noc, jsem si ještě nepromyslela, co s ním vlastně budu řešit.

Natáhla jsem prst v kožené rukavici, že ho znovu přitisknu na zvonek, když jsem uslyšela, že se někde uvnitř otvírají dveře. Přibližují se kroky.

Jeho přítelkyně otevřela dveře, na sobě neměla skoro nic. Snažila se vydávat pruh džínoviny za sukénku, pokusila se ho stáhnout přes hýždě, a já jsem si řekla, jak vysoké asi mají účty za topení. Složila si ruce pod prsy a se sotva patrným přidrhlým úsměškem v koutcích úst se opřela o zárubeň.

Dlouhé zrzavé vlasy neměly přirozenou barvu, ale podle mého názoru jí k bledé pokožce a hnědým očím docela slušely. Byla jsem uchválena jejími řasami: hustými a dlouhými. Jsou pravé? Nebo umělé? Při pohledu na tuto děvku mě napadala řada otázek tohoto druhu. Třeba pokud šlo o prsa.

„Imogen. Jaký milý překvapení,“ hlesla dívka.

Měla by si dát víc pozor, jak se tváří, než promluví, protože obličej ji prozradil.

„Ahoj, Naomi. Je tady?“ zeptala jsem se.

„Ne, ještě se nevrátil.“

„Mohu jít dovnitř a počkat?“

„Víš, že máte přijít?“

Netrpělivě jsme jedna druhou pozorovaly a čekaly: ona čekala, až zmizím, a já jsem čekala, že se začne chovat podle zásad slušného chování, ačkoli *mně* zásady slušného chování zabránily jí to říct.

„No tak podte dovnitř, ale koukejte si zout boty.“

Mluvila s podivným, těžko zařaditelným nosovým huhňáním, které napovídalo, že pochází snad z nějaké ovčí farmy v Derbyshiru. Možná proto se cítila ve Stodole jako doma.

Ze zdvořilosti jsem jí pochválila, že to má doma hezké, ale v podstatě jsem nemusela lhát. Dům voněl bíle: vanilkou a liliemi a ložním prádlem bělícím se na slunci. Všechno bylo smetanové nebo světle šedé, navozovalo to pocit, že prolétáváte nízko položeným oblakem. *Pozor na turbulence*, pomyslela jsem si. Prudce otočila hlavu, aby se na mě podívala, a já se lekla, že jsem svou myšlenku vyslovila nahlas, což by bylo dost nepatřičné.

„Máte to tu opravdu krásné,“ napravila jsem to honem. „Moc krásné.“

Počkala, až si rozepnu boty. Všimla jsem si, že zaregistrovala, že mám každou ponožku jinou, a hned vypadala, jako by vyrostla o pět centimetrů, když to viděla. Naježila jsem se, připadala jsem si vedle ní, která měla nalakované nehty a oči namalované řasenkou, ošuntělá a neudržovaná.

„Ta renovace byla zatracená noční můra. Ty prkna,“ ukázala nám nad hlavy na obnažené trámy krovu, „jsou původní prkna z místního vopatství. Počítali, že je využijou na stavbu farmy, když vopatství vyhořelo. Vydali příkaz, že se musej zachránit. Museli jsme získat speciální povolení, abysme to tady mohli otevřít až nahoru, a i pak jsme si museli dávat sakra bacha, co jsme tu vytvářeli.“

Mluvila s hranou podrážděností, která neladila s její hrdostí na svůj domov.

„Vážně?“ protáhla jsem. „Tolik povyku kolem použitého dřeva.“

Stáhla jsem si rukavice a odmotala šátek, složila jsem je a nacpala do tašky po vzoru Mary Poppins, kde se ztratily mezi použitými kapesníky, starými účtenkami a kartičkami s Pokémony.

I kdyby nebyla Naomi o víkendech nevlastní mámou mého syna a ani kdyby nebyla o polovinu mladší než já a nevážila jen polovinu toho, co

já, stejně bych ji nemohla mít ráda. Lidé, kteří nevěděli, jaký Phillip je, se domnívali, že žárlím. Když jsem si na něj stěžovala, pomysleli si, že jsem zahořklá, poněvadž mě odhodil kvůli mladší ženě; a kdybych byla na jejich místě, nejspíš bych si to myslela taky. Neznala jsem Naomi, ani jsem se nesnažila najít si čas, abych ji poznala. Stejně bude brzy pryč. Z mého pohledu byla povrchní a posedlá sama sebou. Byla moc hezká na to, aby byla milá holka, tak vesmír nefunguje.

Díky Naomi si Phillip dodal glanc. Byla jeho milenka, spoluspiklenec, neonová reklama, která hlásala, že Phillip má penis ještě schopný provozu. Z hlediska vnějšího světa si Phillip znovu našel lásku, poté co mu ztroskotalo manželství. Nebo jen krátce předtím, pokud byste četli jeho esemesky, když odešel z místnosti. Já jsem byla matka samoživitelka, které už táhne na čtyřicet. Odložená. Otlučený starý kufr, který objíždí další kolečko na běžícím pásu na letišti.

„Kávu nebo čaj?“ zeptala se Naomi.

„Filtrovanou kávu?“

„Rozpustnou.“

„Tak si dám čaj, dík.“

Zachytila můj pohled a rychle zamrkala, víčky jako morseovkou vyfukala *kráva*, pak zmizela v kuchyni. Jednoduše jsem si nemohla pomoci. Nijak jsem jí to nehodlala ulehčit.

Jediný nápoj, na který bych teď měla chuť, se podává na kostkách ledu, ale jak jinak bychom dokázaly přežít trapnou situaci, kdybychom *neuvařily* čaj, abychom zabily čas, *nedržely* čaj v neklidných rukou a *nepily* čaj, abychom si nepustily pusy na špacír?

Rozhlížela jsem se po stroze vyzdobeném pokoji a pohrávala si s uchem kabelky. Phillip nesnášel krámy a binec. Bylo mu trapné přivést k nám domů hosty, protože já jsem nikdy nedokázala dům pozvednout na úroveň podle jeho vkusu. Zajímalo by mě, jestli to způsobil on, že jsem měla hrůzu z nepořádku, nebo jestli jsem k tomu měla sklony hned od narození. Teď se ovšem z Phillipa stal *Phil*. Nová, předělaná verze. Ráda bych věděla, koho tím chce obalamutit.

Na bukovém stolku pod oknem stálo třináct nesourodých fotografií

v rámečku. Třináct. Znervózňela jsem. Dobrý bože, proč jich musí být zrovna třináct? Zvedla jsem obrázek Phillipa se šnorchlem a vhodila si ho do tašky, mezi záhyby šátku. Dvanáct. To je o moc lepší. Tucet, zaokrouhlené a příjemné číslo. Hned se mi uvolnila ramena a nával úzkosti v mé hrudi polevil.

Usmála jsem se pro sebe, potěšilo mě, že jsem zažehnala možnost vzniku obtížné situace. Terapeutka mě naučila pár dechových cvičení, ale někdy je lehčí odstranit rovnou samotný problém. Poslední věc, kterou jsem potřebovala, byl záchvat paniky před slečinkou Přítelkyní.

Prohlížela jsem si zbývající sudý počet fotografií. Phillip a Naomi na pláži, na svatbě, jak líbají delfiny. Naomi jako Kočičí žena a Phillip jako nakynutý Batman. To byl jeho klasický převlek, chodil v něm na karneval už léta. Mělo pro něj velký význam stylizovat se do osoby bojující proti zločinu. Phillip trpěl tím, co jsem ráda nazývala hrdinským komplexem. U zkoušek na hasiče propadl a jeho ubohá docházka do školy – a ještě ubožejší známky – mu zabránily dostat se k RAF. Policejní uniforma sice není až tak svůdná, ale jemu to stačilo.

Jeho práce mu také přivedla až na práh dveří rozkošnou Naomi. Jednou mi vyprávěl o ženě, která se začala neovladatelně chechtat, když ji chytil kvůli překročení rychlosti. Z jeho řeči vyznělo, že to byla spíš praštěná bába, která by vůbec neměla mít řidičák, než atraktivní mladistvá, která by zas neměla házet očkem po manželovi jiné ženy.

Porušení pravidel silničního provozu se obvykle vyvíjelo dvěma způsoby. Řidiči buď přišli s nějakou výmluvou: že jedou pozdě; že si nevšimli značky; že jim rodí žena; že jim umírá rodič. Nebo Phillipa obvinili, že bere svou práci příliš vážně; že ušil boudu na počestné lidi a tahá z nich jejich poctivě vydělané peníze; ptali se ho, proč nechytá opravdové zločince.

Avšak tahle žena za volantem jednoduše zaklonila hlavu a začala se řehtat.

„Víte, proč jsem vás zastavil?“ zeptal se jí Phillip.

„Protože jsem idiot?“

„Protože tady se smí jezdit maximálně třicet mil za hodinu.“

„A já jsem třicítkou nejela,“ konstatovala prostě.

„Co je na tom tak směšného?“

„Nemá smysl to popírat, že jo? Tak to jsem přišla vo řidičák. Strašně rychle jsem nasbírala body, já káča. Kdybych se nesmála, brečela bych.“

Až za hodně dlouho jsem zjistila, že ji nechal být s tím, že možná omylem zachytil rychlost auta, které jelo za ní. Ona byla hned celá divá, jak se mu odvděčí, a jediné, co uspokojí Phillipa stejně, jako když dostane zločince, je, když dostane hezkou holku.

Naomi vklouzla do pokoje, její kroky ztišil vysoký přepychový koberec.

„Čaj,“ řekla a položila šálky na dokonale čistý stůl s lesklou deskou. Byl bez poskvrnky, bez umatlaných otisků prstíků malého dítěte nebo koleček od hrnků a skleniček.

„Dík. Právě jsem obdivovala vaše fotky.“ Postavila jsem se mezi ni a stůl, aby si nevšimla, že jedna chybí.

„Proč?“

Ta otázka mě zarazila. Proč? Protože jsem zvědavá? Protože chci vědět, holčičko, jestli tvůj život je lepší než můj?

„Vlastně ani nevím,“ odpověděla jsem. „Jsou hezké, ne?“

Pokrčila rameny a těžce se svezla na pohovku. Já se uvelebila naproti ní a usmála jsem se.

Bylo to poprvé, co jsme byly Naomi a já v jedné místnosti, aniž by Phillip kroužil kolem nás jako lev kolem kořisti. Mohla jsem si s ní otevřeně pohovořit. Mohla jsem se ponořit do role ukřivděné manželky. Taky to mohla být pro Naomi dobrá příležitost, aby se mi omluvila. Ne že by mi vadilo, že má Phillipa, ten byl teď *její* problém, ale běžné zásady slušného chování by měly natolik popíchnout Naomino svědomí, aby si uvědomovala, že mezi námi vládne napětí.

Phillip a já jsme měli ukončit náš vztah už před lety, ale já jsem se pořád nechtěla vzdát snu o krásném dětství pro Alistaira, které mně bylo upřeno. Vyrůstala jsem bez otce a nechtěla jsem, aby se mému synovi přihodilo totéž. Někteří lidé o mně říkali, že jsem paličatá, já jsem dávala přednost slovu „odhodlaná“. To, co mi vadilo, nebyl konec našeho manželství. Já jsem ho nechápala jako ztrátu manžela. Vadilo mi, že do mého života

vníkla další osoba, jeho Přítelkyně, kterou musím brát v úvahu, se kterou musím komunikovat, i když jsem, mírně řečeno, člověk ne zrovna společensky založený.

„Phil by už teď měl být z práce doma,“ ozvala se Naomi a podívala se na hodiny.

„To je pravda,“ řekla jsem a taky se podívala na hodiny. „A měl být vůbec dneska v práci? Zašla jsem nejdřív k nim na stanici a tam mi řekli, že tenhle týden nemá službu.“

Nepodívala se mi do očí. Husté zmalované řasy skryly překvapení, ale hlas měla stále tichý a klidný, když prohlásila: „Jsem zapomněla. Je u doktora.“

„Nic vážného, doufám?“

„Co?“

„Ten důvod, proč šel Phillip k lékaři.“

„A jo,“ vyhlédla z okna, myšlenky jí odlétly kamsi do dále, mírně se zamračila, až se jí oblouky obočí přiblížily k sobě. „Ne.“

„To je škoda.“

Natáhla jsem se pro čaj. Došlo mi, že má poznámka vyzněla zahořkle, a nenáviděla jsem Phillipa za to, že jsem kvůli němu taková. Jak jsem se snažila zůstat klidná, úsilím se mi třásla ruka a vylila jsem čaj s mlékem na stůl. Z kaluže mléčné tekutiny stekly dvě kapky na světlý smetanový koberec dřív, než jsem pod ně stihla nastavit ruku.

Naomi sebou škubla. Ostře nasála vzduch.

„Jejda!“ omlouvala jsem se. „Promiňte.“

Naomi ztuhla. Roky života s Phillipem ze mě učinily experta na řeč těla a čtení signálů, které vydává, jako třeba nepostřehnutelné vibrace ve vzduchu. Čekala jsem, že si na mně vyleje zlost – další pozůstatek života s Phillipem – ale místo toho jsem spatřila něco, co mě zneklidnilo.

Přes tvář se jí přehnal záblesk strachu jako padající hvězda. Trval jen okamžik a možná bych si ho vůbec nevšimla, kdybych jí neviděla na ruce. Třela si jemnou kůži mezi palcem a ukazováčkem. Ten citlivý masitý bod jsem dobře znala. Měla jsem ještě v paměti, jaké to bylo. Chvilí se ani jedna z nás nepohnula. Zírala jsem na ni.

Na čele se mi začal perlit pot, i když mi bylo náhle chladno. Dveře do minulosti se otevřely a zavanuly jimi vzpomínky jako chladný průvan. Phillip měl ve zvyku ohýbat mi palec dozadu, dokud jsem neklesla na kolena. Taký vždycky na levé ruce, přesně tam, kde se teď mnula Naomi. Když to Phillip udělá takhle, neovlivní to domácí práce, žehlení jeho košil, vaření jeho večeře. Hodně se naučil ze svého policejního výcviku. Maximum bolesti s minimem námahy. Sotva víc než rvačka na hřišti, nic, co by obstálo u soudu, ale já jsem věděla, co to znamená.

Naomi zachytila můj pohled a trhla sebou. Pochopila. Oči, před chvílí rozšířené strachem, se zúžily a ztvrdly. Otevřela jsem pusku, že něco řeknu. Tolik jsem toho měla na srdci, co jsem jí chtěla říct, ale najednou se mi nedostávalo slov a Naomi odběhla do kuchyně. Slova, která jí měla ulevit, se vznesla k zachráněným střešním trámům a visela mezi nimi jako pavučina.

Vstala jsem a znovu si prohlížela fotografie. Teď mi připadalo, že na tom obrázku, jak Phillip drží Naomi kolem ramen, ji svírá příliš pevně. Naomi jako by nasadila nucený úsměv. Není divu, že tu bylo třináct rámečků. Třináct. Pro někoho nešťastné číslo. Nešťastné pro ni.

Naomi přichvátala s hadrem a čisticím sprejem a jala se potukávat béžové skvrny na koberci. Najednou byla křehounká, jako by jí procházelo světlo a ona nezanechávala stín. Chtěla jsem jít k ní, stisknout jí rameno, ale neočekávaná změna mého postoje k ní od opovržení k soucitu mě vyvedla z rovnováhy.

„Je mi to vážně moc líto. Můžu vám nějak pomoci?“ nabídla jsem se.

Otázka to byla jasně dvojsmyslná, mohla se týkat jak rozlitého čaje, tak něčeho mnohem, mnohem významnějšího. Nevyřčená slova se přikrčila v koutech.

„Ne. To je dobrý.“

„Nikdy si nezapamatuju, čím se nejlíp čistí různé skvrny. Vy ano? Solí, ne? Ale tou se myslím čistí skvrny od červeného vína. Doma rozlívám spíš víno než čaj. Ne že bych pila víc vína než čaje... jen, no, jen je lehčí ho rozlít, že ano? Musí to být těmi skleničkami. Možná bych měla pít víno radši z hrnku.“

Troufla jsem si mírně se zasmát, ale smích se ztratil v rozlehlém prostoru.

Naomi mě ignorovala.

„Chcete, abych odešla?“

Naléhavá potřeba uniknout způsobila, že se mi na horním rtu vytvořily krůpěje potu. Kladla jsem si otázku, jestli bojovat, nebo utéct, a kvůli tomu mi srdce bušilo rychleji. Neměla jsem náladu bojovat.

Naomi utřela stůl a setřela čaj z podlahy, ale na koberci zůstaly stopy, i když sotva patrné.

„Nebo můžu zůstat, pokud byste si chtěla se mnou o něčem promluvit? Víte, než Phillip přijde domů.“

Naomi si sedla na paty a odhrnula si pramen vlasů z tváře ve tvaru srdce. Sevřela jsem pevně kabelku a pomalu se posadila na područku pohovky.

„Nesedejte si tam! Nemá to rád, když lidi sedějí na těch vokrajích.“

Rychle jsem se postavila.

„Promiňte. Chtěla jste něco říct?“

„Ne. Měla byste jít.“

„Jste si tím jistá?“

Mrkla jsem na hodiny. Naomi předtím řekla: „*Phil by už teď měl bejt doma.*“

Měl by přijít každou chvíli. Připraven stanout se mnou tváří v tvář a promluvit si o rozvodu.

Nebo o tom, že šikanuje a týrá Naomi.

Nebo aby *mi* vyčinił, že jsem vylila čaj na jeho nepraktické koberce. Najednou se mi konfrontace přestala zdát důležitá, důležitější byla sebe-záchova, a tak jsem prohrabala kabelku, zatlačila jsem odcizený obrázek ke straně a vytáhla tlustou bílou obálku.

„Tak dobrá. Jestli jste si jistá, že pro vás nemohu nic udělat...“

Naomi postříkala koberec sprejem a opatrně otírala skvrnu krouživými pohyby.

„Mohla byste Phillipa požádat, aby mi zavolał? Kvůli těm papírům ohledně rozvodu. Chci říct, jsem si jistá, že i vy máte velký zájem, tak jako

já, aby tohle všechno... no bylo už za námi. Heleďte, můžu je tady u vás nechat pro případ, že by mu je jeho právník ještě nepředal?“

Položila jsem obálku na stůl, zatímco Naomi čistila skvrnu jemným potukáváním.

„Dorešit to po formální stránce je v zájmu nás všech, nemyslíte? Ujistit se, že určité... že tam budou zahrnuty určité závazky.“

„Jak můžete mít tu drzost,“ procedila a vstala.

„Prosím?“

„Vod tý doby, co vod vás vodešel, štvete toho kluka proti Philovi.“

„Já?“

„Jste zahořklá, že jste měla manželství bez lásky, a kvůli tomu...“

„Tak to opravdu není!“

„... ničíte Alistairův vztah s otcem, a až vyroste, bude vás nenávidět!“

Asi vteřinu bylo ticho, okamžik jako by zamrzl, neslyšela jsem nic než svůj vlastní dech. Teď, když jsme měly tváře jen kousek od sebe, jsem viděla, jak se jí v očích zračí hněv. Naomi byla v nesnázích a mlátila kolem sebe. Jako bych to neznala!

Teď nastala chvíle, kdy bych jí měla říct, že jsem to pochopila, že vím, čeho je Phillip schopen. Avšak vydechla jsem a nechala slova rozletět se jako chmýří pampelišky ve větru. Jakýkoli náznak solidarity zmizel, když do téhle diskuze zatáhla Alistaira.

„No... tak jestli to cítíte takhle...“

Odešla jsem z místnosti, zastavila jsem se jen, abych vklouzla do bot. Naomi na mě pokřikovala něco v tom smyslu, že jí vysávám radost ze života a že žárlím, protože jsem zůstala jen sama. *Zahořklá stará babizna*, nazvala mě. Utěšovalo mě jakési zadostiučinění. Dobrá, zkusila jsem to. Co víc můžu dělat?

Naomi ještě pokřikovala, když jsem za sebou jemně zavřela dveře. Její výbuch mi poskytl výmluvu, proč musím jít pryč, pryč od ní a od života, který kdysi býval mým. Možná jsem se dokonce usmívala, když jsem startovala motor a vyjížděla na hlavní třídu. Možná jsem byla spokojená, že Naomi nežije tím dokonalým životem, jaký si malovala.

Nijak se ode mě nelišila.

Nahrbila jsem ramena a do klína mi ukáply slzy. Klamu sama sebe, jestli si myslím, že se od Phillipa dokážu někdy osvobodit. Uplynuly už téměř dva roky, co na mě naposledy vztáhl ruku, a i teď, poté co jsem strávila pět minut s jeho přítelkyní, jako by byla potlučená místa ještě čerstvá. Cítila jsem jeho prsty, jak se mi zarývají do nadloktí; viděla jsem, jak se mi pošklebuje, že jsem k ničemu.

Jsem naivní, pokud si myslím, že mě minulost nechá na pokoji.

TŘETÍ KAPITOLA

21 den před pohřbem

Rachel zachytila můj pohled a pohodila hlavou směrem k výtahu. Na pracovním stole mi právě zazvonil telefon a já zvedla ruku a roztáhla všech pět prstů, abych jí naznačila, že za ní budu za pět minut.

„U telefonu Imogen. Co pro vás mohu udělat?“

Sundala jsem si brýle a vzala do ruky pero. Přestože se ze sluchátka nic neozývalo, někdo byl na drátě. Volali nám i lidé, kteří nakonec nebyli ochotni mluvit, ale tohle ticho bylo znepokojivé. Poposedla jsem si na židli a několik vteřin hleděla na displej telefonu. Jediné, co jsem slyšela, bylo tukaní nehtů na klávesnici od protějšího stolu, kde Claire něco zapisovala.

„Haló?“ řekla jsem, nejspíše a váhavě.

„Už nikdy nelez do mého domu,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Phillipe?“ opřela jsem se o opěradlo židle. „To byla jen chvílička...“

„Pokud mi chceš něco říct, použij telefon jako normální člověk.“

„Pokoušela jsem se ti volat. Nedostal jsi mé zprávy?“

„Nenapadlo tě, že můžu mít dost práce?“ odsekl stručně.

„No ano, ale...“

„Zavolám ti, až budu moct a až na to budu připraven.“

„Promiň, já...“ Jen co omluva opustila má ústa, chtěla jsem ji tam nacpat zpátky.

Pracovala jsem v otevřené ohromné kanceláři, kde všichni předstírali, že neposlouchají hovory svých kolegů. Jakmile někdo trochu zvedl hlas, nebo začal naopak šeptat, ostatní nastražili uši v touze vyslechnout šťavnaté drby. Vlci ženoucí se za kořistí. A jejich oči, stejně tak dychtící po klevetách jako uši, by mohly vyčíst z růžových skvrn, které se mi objevily na tvářích, ponížení. A tak jsem dál mluvila klidným hlasem.

„Jen jsem chtěla, aby... abychom...“

Když jsem mluvila s Phillipem, ztrácela jsem schopnost se kloudně vyjadřovat. Vždycky mě chytal za slovo, zneužíval mé chyby, smál se, když jsem zadrhávala nebo váhala, těžko jsem kvůli němu formulovala souvislé věty.

„... pokročili s těmi papíry. Měla jsem cestu kolem, tak jsem si myslela, že to urychlí situaci, když ti ty papíry hodím rovnou domů. Už ses na ně podíval?“

Čekala jsem na odpověď, která nepřicházela. Ticho na drátě houstlo.

„Phillipe?“ oslovila jsem ho. „Co ty na to? Je nějaká šance, že bys mohl ty papíry podepsat a předat mé právničce do konce týdne?“

Pořád nic.

Přitáhla jsem se ke stolu a podívala se na displej telefonu. Ukazoval datum a čas. Nic jiného. Hovor skončil.

Sluchátko jsem ale nepoložila, tiskla jsem si ho dál k uchu takovou silou, až mi náušnice málem propíchla tenkou kůží na krku. Kanceláři se náhle prohnala vlna smíchu. Naproti mně Claire vzhledla a nesouhlasně zamlaskala.

„Tak dobře,“ řekla jsem do hluchého telefonu, „to bude perfektní. Děkuji ti.“

Claire se na mě zadívala a já jsem obrátila oči v sloup. *Ach ti manželé!*

Počítala jsem do tří.

„Nebud' hloupý. Není potřeba se omlouvat. Ne. Opravdu, nepoužila bych zrovna slovo *debil*, až tak zas ne.“

Počítala jsem do čtyř.

„To je od tebe moc laskavé. Nech toho, je mi trapně.“

Jedna. Dvě.

„Ty taky. Dej na sebe pozor. Ahoj.“

Položila jsem telefon, nasadila si brýle a připsala si do notýsku poznámku. Teď tam stálo:

1. Rodičovské sdružení (odpoledne).
2. Připravit hotovost (za hlídání).
3. Odevzdat formulář s tabulkou výdajů.

4. Přepsat poznámky ze schůze.

5. Zabít Phillipa co nejmučivějším způsobem.

Trvalo mi déle, než by mělo, dát se zase dohromady. Claire odmítla mou nabídku, že jí přinesu *něco* k jídlu, a jen mávla směrem k plastové krabičce, ve které si přinesla doma dělaný salát.

Vyjela jsem výtahem do kavárny v nejvyšším poschodí. Okna v ní sahala od podlahy ke stropu a lidem, kteří dychtili po kofeinu a táhli se za vůní kávy jako střela naváděná infračerveným zářením, poskytovala výhled na blok kancelářských budov a spleť uliček hluboko dole. Dovnitř lákala i neodolatelná vůně čerstvě upečených muffinů. Na kelímky, které si chtěli zákazníci odnést s sebou, tam psali tlustým černým fixem Dominic nebo Sarah.

Když mě Rachel uviděla, zamávala na mě, jako bych si jí sama nevšimla hned, jak se otevřely dveře výtahu, jí, sto osmdesát centimetrů vysoké blondýnky se slunečními brýlemi posazenými na hlavě. Rachel a já jsme nechodily na stejná místa ani se nepohybovaly ve stejných kruzích. Popravdě řečeno, já jsem se nepohybovala vůbec v žádných kruzích. Oscilovala jsem mezi prací a domovem. Naše cesty by se nikdy nezkřížily, kdyby nebylo parádní chlastačky na vánočním večírku. To ona byla ta opilá, já jsem jí jen držela vlasy.

Byla mladší než já, smyslem jejího života byl víkend a byla neoblomně rozhodnutá, že se nikdy nevdá. Peníze utrácela za spreje na opalování, manikúru a míchané nápoje, zatímco já za školní uniformu, toaletní papír a mléčné koktejly. A přece byla jedinou osobou, která věděla, jak se mnou Phillip zachází.

Neměla jsem mnoho přátel. Phillip mi je sice výslovně nezakázal, ale možnost setkávat se s lidmi mi všemožně ztěžoval a odrazoval mě od toho, abych si je zvala domů. Ženy, se kterými jsem se stýkala, byly většinou vdovy po jeho přátelích, a těm jsem se v žádném případě nemohla svěřovat s čímkoli, co by se týkalo Phillipa. Mohlo by se to donést k jeho uším.

Rachel byla jak závan svěžího vzduchu. Poprvé jsem se jí svěřila, jak se mnou Phillip nakládá, když byla opilá a já jsem si byla jistá, že si to nebude pamatovat, ale Rachel byla z těch, co jsou namol a přestože se neudrží na

nohou, udrží v hlavě všechny důvěrnosti, co jim pošeptáte. S Phillipem se nesetkala, takže nebyla oslepena jeho šarmem. Phillip byl tehdy pryč, na golfovém víkendu, jinak bych na ten večírek nemohla jít. Hlídala matka a já jsem byla poprvé po pěti letech večer venku bez Phillipa.

Následující pondělí mě Rachel vystopovala ke mně do kanceláře a pozvala mě na oběd, aby mi poděkovala za to, jak pěkně jsem se o ni postarala. Ve skutečnosti mi ale chtěla poradit, abych Phillipa opustila. Tak vzniklo naše nepravděpodobné přátelství, ale já za ně byla strašně moc vděčná. Měsíce mě přemlouvala, abych manžela opustila, a pak, když odešel on, uspořádala na mou počest večírek.

„Říkala jsem si, že si dáš to, co obvykle,“ řekla Rachel a přistrčila mi kávu.

„Cože? Oni tu začali prodávat merlot?“

Zasmála se, jen jednou, takže to zaznělo spíš jako štěknutí než jako smích.

„Takže,“ pokračovala, „četla jsem...“

„No né!“

„Neboj, byla tam hromada obrázků. No nic, v tom článku se psalo, že konec manželství – i tak příšerného, jako bylo to tvoje – je těžký, mám pravdu? I když jsi chtěla, aby skončilo, pořád to musíš, jak bych to řekla, zprocesovat. A je přirozené, že se to neobejde bez spousty vzteku. Musíš ho ze sebe vypustit.“

„Už je to osmnáct měsíců...“

„Jo, ale pořád to nikam nevede. Musíš do toho, jak bych to řekla, praštit. A silně. Takže si myslím, že bychom se měly zapsat na box.“

„Rachel!“

„Ne, poslouchej mě. Je to jen pro ženy. Nazvali ten kurz Ranařky. Co ty na to?“

„Rozhodla jsem se trénovat staré a dávno zapomenuté umění – promíjet. Jde mi to dobře. Rach, věř mi. No nic,“ řekla jsem, „zpátky k tomu, co jsem nedopověděla...“

„Pasivně-agresivní. Taková jsi. Bude ti líp, když ji pořádně propleskneš. Nebo jeho. Nebo oba dva. Dostat je ze sebe. A měla bys znovu začít randit.“

„Nemůžu. Ne, dokud je Alistair takhle malý. Budeš mě už konečně poslouchat? Mám novinky.“

Opřela se o opěradlo židle a napila se kávy s kopečkem pěny, ale má slova ignorovala.

„Já znám lidi,“ řekla. „Dokázala bych Phillipa... *neutralizovat*. Ten chlápek, co jsem s ním chodila o Vánocích...“

„Oceňuji tvou loajalitu, i když je malinko děsivá, ale četla jsem, že nejlepší pomsta je žít svůj život naplno.“

„A jak to funguje ve tvém případě?“ namítla.

„Poslouchej,“ nedala jsem se odbýt. „Phillip se chová divně.“

Rachel usrkla pěnu ze své kávy a pozvedla obočí.

„Šla jsem včera za ním, aby mi podepsal rozvodové papíry, a hádej co?“

„Co?“

„Nebyl doma. A pak mi dneska ráno zavolal a řekl mi, abych se držela dál od jeho domu.“

„A to je divné, protože...?“ pobízela mě Rachel.

„Protože Naomi říkala, že je v práci. Ale já jsem se předtím stavila za ním na stanici a *tam* mi řekli, že v práci není a ani nečekají, že se tam někdy brzy objeví. Pak řekla, že musí být u lékaře, ale když jsem jela kolem ordinace, jeho auto tam nestálo.“

Triumfálně jsem se na ni zahleděla. Přiklonila se ke mně blíž a opřela se lokty o stůl.

„Takže,“ shrnula, „když opomineme skutečnost, že pronásleduješ a obtěžuješ svého bývalého manžela a jsi dva, možná tři kroky od toho, abys mu ze vzteku uvařila oblíbeného králíčka... pořád to nechápu.“

„Myslím, že má další milenkou.“

Rachel zavrtěla hlavou, ale překvapená nebyla.

„Řekla jsi to Naomi?“

„Pánbůh chraň, ne. Rozlila jsem čaj a ona se pak celá... no sesypala. Ztratila úplně hlavu a já jsem radši zmizela. Mimoto, nic mi do toho není.“

„Samozřejmě že je. Nebyla by sis přála, aby ti někdo řekl, že Phillip si začal s Naomi?“

„Jestli si to dobře pamatuju, někdo to udělal; a ten někdo jsi byla ty.“

„Není zač.“

Tajemství už nebylo tajemství, jakmile bylo jednou sděleno. Rachel mi to připomínala takřka denně. Na ni jsem spoléhala, když jsem chtěla, aby někdo potvrdil, jak hrozný mám život, nebo když jsem chtěla, aby Phillipa rozervala na kusy, ale pokud jsem potřebovala soucit, nebo když jsem chtěla, aby mé nejniternější myšlenky zůstaly jen mezi námi dvěma, pak Rachel nebyla na prvním místě mého seznamu. Avšak nebyla na tom seznamu zas nijak moc dole.

Rachel byla zastáncem názoru, že nejlepší politikou je poctivost a upřímnost. S ledovým klidem vyslovila myšlenku, kterou by bylo lepší neříct nahlas. To byl možná důvod, proč jsem jí o své návštěvě ve Stodole nevyprávěla všechno dopodrobna.

Nechtěla jsem věřit vlastním očím. Jestli Phillip Naomi opravdu týrá, jak bych mohla klidně sedět a jen se na to dívat? Jakmile bych se s tím svěřila Rachel, musela bych zasáhnout. Dokud si nebudu jistá tím, co se děje, nechám si to pro sebe. Bylo to zbabělé, ale stejně jsem se nemohla s Phillipem pustit do křížku, i když jsem měla po boku Rachel.

„Nechci nikoho pomlouvat,“ vymluvila jsem se.

„Ach, to je od tebe hezké, ale to nejsou pomluvy, když je to v něčem nejlepším zájmu. Ber to jako ‚šíření informací‘. Jen si představ, jak říkáš té couře, že Phillip má techtle mechtle s nějakou jinou a orá cizí pole.“ Při té myšlence se jí zajiskřilo v očích a pozvedla ukazovák. „*Numero uno*, uřízla by mu ve spánku koule, protože, jak víme, je to psychotická mrcha.“

„Tohle my víme? Protože...“

„*Numero duo*,“ zvedla dva prsty, „by jí z botoxem vyplněné tváře zmizel ten samolibý výraz.“

„Nemyslím, že si nechala napíchat botox. Takhle vypadá normálně pleť, když je ti jen něco přes dvacet.“

„*A numero trio*...“

„Takhle to myslím italsky není.“

„... budeš moct v noci klidně spát, když budeš vědět, že jsi zachránila jinou ženu, i když to je proradná čarodějnice, před tím trápením, co sis ho dostatečně užila ty sama.“

Usmála jsem se. „To máš sice pravdu...“

„Mám.“ Naklonila blahosklonně hlavu.

„A kdyby to bylo takhle jednoduché, možná bych to i udělala. Ale Phillip je Alistairův táta. Co má vliv na Phillipa, má vliv na nás všechny. Já jen chci, aby záležitosti mezi námi byly – jak to říct – *normální*. Budeme rodiči jednoho dítěte po zbytek našich životů a já si chci užít Alistairovu promoci, svatbu, narození jeho dětí, aniž bych se pokaždé cítila trapně, když budu v jedné místnosti s Phillipem. Nechci, aby měl Alistair někdy pocit, že si musí vybírat, kterého rodiče si pozve na důležité události. Nechci, aby se musel bát, že zraní naše city.“

„Je mu šest, kamarádko. Phillip ještě bude mít dost času, aby se přestal chovat jako prase.“

Zasmála jsem se.

Rachel mě vzala za ruku a tak dlouho mi upřeně hleděla do tváře, dokud jsem se jí nepodívala přímo do očí. „Přestaň si dělat starosti z věcí, které se možná nikdy nestanou. Alistair ti nepoděkuje, když budeš poslušná jak hadr na podlahu.“

Začervenala jsem se. Nechtěla jsem být slaboch, ale není v ničem zájmu, abych ztropila scénu.

„Na každý pád,“ řekla, pustila mi ruku a zvedla kávu, „máš něco na programu v pátek večer? Uvažuji o dvojitém rande...“

ČTVRTÁ KAPITOLA

20 dní před pohřbem

Kdysi jsme se s Phillipem milovali. Teď se tomu dá těžko uvěřit, já vím, ale byly doby, kdy mě hodně miloval a já bych pro něho udělala cokoli na světě. Kdysi jsem nepotřebovala nikoho, jen Phillipa a naše dítě.

To dítě *před* Alistairem.

Když okolní pole zalilo slunce pozdního odpoledne, vstala jsem a otřepala si špínu z kolen. Z půdy vedle mě vyrůstal shluk krokusů. Kolem mě se rozvíjely čerstvé zelené lístečky a o horizont se otírala bílá oblaka, zesponu zlatě osvětlená, a spěchala za zapadajícím sluncem. Objevili se první letošní motýli a třepotali se ve větru jak kousky stužky. Nevěřila jsem v reinkarnaci – vlastně jsem nevěřila v nic –, ale někdy jsem se rozhlížela po náznacích, že *ona* je tu pořád se mnou.

Byla bych ji pojmenovala Iris, kdyby se narodila. Posel bohů, zosobnění duhy, symbol naděje. Když jsem o ni přišla, někde jsem založila i tu trochu naděje, kterou jsem si schovávala na horší časy. Musím si vzpomenout, kam jsem ji zastrčila. Kdykoli jsem spatřila duhu, myslela jsem na to, že ke mně vztahuje ručky a ujišťuje mě, že se jí daří dobře. Že i *mně* se bude dařit dobře.

Bylo výročí dne, kdy se měla narodit. Nemůžu – nepřipomínám si datum její smrti, ale každé jaro půjdu na místo, kde jsem o ni přišla, a řeknu „promiň“. Podle názoru okolního světa nikdy neexistovala. Byla jen poznámkou v mých zdravotních záznamech a jízvou v mém srdci.

Smutek, když vás přepadne, má mnoho forem. Už jsem v životě ztratila dost lidí, abych je poznala všechny na vlastní kůži. Avšak slzy, které roníte po smrti někoho blízkého, jsou skoro vždycky slzy kvůli budoucnosti. Lidé pláčou pro to, co už nikdy nebude: pro dny, které už spolu nestrávíte,